

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.090 van 5 oktober 1998
in de zaak A. 78.593/IX-1240.**

In zake : Tommy LECLUYSE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten W. VAN DER GUCHT en Fr. DIEU,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 13 mei 1998
namens Tommy LECLUYSE werd ingediend door zijn raadsman
W. VAN DER GUCHT, advocaat te Gent, om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de beslissing Nr B7/GW/B-18157/98/D-41 van de
minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 1998,
waarbij verzoeker de definitieve ambtsontheffing door
ontslag van ambtswege werd opgelegd";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. VAN DER GUCHT, die verschijnt voor verzoeker, en van Luitenant J. STEVENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 27 december 1991 treedt verzoeker in dienst bij de rijkswacht. Op 26 maart 1993 wordt hij benoemd in de graad van wachtmeester. Op 23 oktober 1995 muteert verzoeker naar de brigade Affligem.

1.2. Op 7 september 1996 wordt door de rijkswachtbrigade Oostende ten laste van verzoeker na klacht van een jonge vrouw een proces-verbaal opgesteld wegens "verdachte handelingen".

Met een nota van 4 november 1996 brengt kapitein-commandant PITTEVILS van het rijkswachtdistrict Brugge aan de commandant van het district Asse verslag uit met betrekking tot de feiten van 7 september 1996 en het door hem gevoerde onderzoek. Hij besluit dat ver-

zoeker geen "kwaadwillige intenties had", dat het duidelijk is dat verzoeker op "meisjesjacht" was na zijn mislukte uitstap, dat "er geen strafbare feiten zijn gepleegd", dat hij verzoeker erop heeft "gewezen dat dergelijke houding niet past voor een rijkswachter en zeker, in het huidige klimaat van onrust en verdwijningen, dient vermeden te worden".

1.3. Met een brief van 30 december 1996 meldt de Procureur des Konings te Brussel aan de commandant van het district Asse dat de Procureur des Konings te Brugge de zaak heeft geseponneerd. Hij zendt een afschrift van het proces-verbaal teneinde toe te laten eventueel maatregelen te nemen op disciplinair gebied.

1.4. Met een nota van 5 februari 1997 brengt de commandant van de brigade Affligem bij de directeur personeel en logistiek van het district Asse verslag uit over het voorafgaand onderzoek. Hij is van oordeel dat verzoeker "in dit geval te goeder trouw heeft gehandeld" en dat hij als brigadecommandant nog geen tucht- of andere problemen met verzoeker heeft gehad. Hij stelt voor om geen tuchtprocedure op te starten tegenover verzoeker gezien hij "mijns inziens de waarheid spreekt en te goeder trouw heeft gehandeld". In de bijgevoegde verklaring van 5 februari 1997 stelt verzoeker, onder meer, dat hij "zeker geen kwaadwillige intenties had toen (hij) het meisje (heeft) aangesproken" en dat hij "alleszins niet op meisjesjacht was".

1.5. Met een nota van 7 februari 1997 meldt de directeur personeel en logistiek van het district Asse aan verzoeker dat hij gelet op het voorafgaand onderzoek heeft beslist de zaak te klasseren zonder gevolg en er dus geen tuchtprocedure zal gestart worden. Op 11 februari 1997 ondertekent verzoeker deze nota voor kennisneming.

1.6. Op 22 februari 1997 doet een jonge vrouw bij de gemeentepolitie van Oostende aangifte van een "poging tot verkrachting" ten laste van een persoon die zich heeft voorgesteld als een rijkswachter.

Dezelfde dag wordt verzoeker verhoord met betrekking tot de feiten waarop de klacht betrekking heeft.

1.7. Op 18 maart 1997 schrijft de Procureur des Konings te Brugge aan de Commandant van de Rijkswacht met betrekking tot de "verwijzing naar de Commandant van de Rijkswacht om tuchtrechtelijk te worden gestraft, artikel 20/40 (lees : 24/40) van de wet van 27 december 1973". Hij zendt een afschrift van het strafdossier lastens verzoeker, verdacht van poging tot verkrachting op 22 februari 1997. Hij voegt ter inlichting een afschrift van een ander dossier "waarbij eenzelfde inzicht tot het benaderen van eenzame jonge vrouwen blijkt". De Procureur des Konings meldt dat een afschrift van dit tweede dossier reeds werd overgemaakt aan zijn ambtgenoot te Brussel ter attentie van de eenheidscommandant van verzoeker. Hij wijst erop "dat huidige procedure van verwijzing geïnspireerd wordt door (zijn) zorg omtrent de blijvende ongezonde geestesgesteldheid van betrokkene, die dan nog gebruik maakt van zijn statuut van rijkswachter om zijn slachtoffers gemakkelijk te kunnen benaderen".

1.8. Met een brief van 8 april 1997 meldt de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel aan de commandant van het district Asse dat hem door de Procureur-generaal te Gent afschriften werden toegezonden van twee strafdossiers lastens verzoeker "verdacht van zedenfeiten". De Procureur-generaal deelt verder mee dat de Procureur des Konings van Brugge deze dossiers geseponeerd heeft, maar van mening is dat een verwijzing van verzoeker naar de commandant van de rijkswacht zich opdringt om tuchtrechtelijk te worden vervolgd in de zin

van artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973, gewijzigd door de wet van 24 juli 1992. De Procureur-generaal is het eens met deze zienswijze en voegt er aan toe dat van het eerste dossier reeds een afschrift om tuchttredenen werd doorgestuurd naar de Procureur des Konings te Brussel door de Procureur des Konings van Brugge. Ten slotte verleent de Procureur-generaal, bij toepassing van artikel 125 van het koninklijk besluit van 29 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, toelating om de bijgevoegde stukken aan te wenden en toe te voegen aan het administratief tuchtdossier.

1.9. Op 2 juni 1997 legt het slachtoffer van de feiten van 22 februari 1997, vertegenwoordigd door haar raadsman, klacht neer bij de onderzoeksrechter te Brugge met burgerlijke partijstelling lastens verzoeker wegens "opzettelijke slagen en verwondingen, aanranding der eerbaarheid, poging tot verkrachting". Op 5 juni 1997 zendt de onderzoeksrechter het proces-verbaal van burgerlijke partijstelling naar de Procureur des Konings te Brugge.

1.10. Op 10 juni 1997 stelt luitenant-kolonel DE GRAUWE, directeur personeel en logistiek van de Groep Brabant-Brussel, bij toepassing van artikel 29 van de wet van 27 december 1973, voor om verzoeker te schorsen voor de duur van vier maanden met het oog op de afhandeling van de tuchtprocedure. In zijn "uiteenzetting der feiten" verwijst hij naar de feiten van 22 februari 1997 en naar deze van september 1996. Hij oordeelt dat de aanwezigheid van verzoeker bij de rijkswacht niet langer in overeenstemming is met het belang van de dienst "gelet op het evidente onaangepaste gedrag van betrokkene om eenzame jonge vrouwen te benaderen". Verzoeker dient met betrekking tot dit voorstel tot schorsing een verweerschrift in.

1.11. Op 12 juni 1997 stelt majoor UYTTERSROT, directeur personeel en logistiek van het district Asse, een inleidend verslag op ten laste van verzoeker. In dit inleidend verslag legt hij, na de "uiteenzetting van de feiten", de volgende tuchtinbreuken ten laste van verzoeker :

- "- Handtastelijkheden te hebben gepleegd op een vrouwelijk persoon tegen diens wil,
- Op een onoordeelkundige en ongepaste manier gebruik te hebben gemaakt van de hoedanigheid van rijkswachter en van zijn dienstidentiteitskaart".

1.12. Op 1 juli 1997 adviseert kolonel DUCHATELET, directeur-generaal van het personeel, in naam van de commandant van de rijkswacht, gunstig met betrekking tot het voorstel verzoeker bij ordemaatregel te schorsen voor ten hoogste vier maanden.

1.13. Op 22 juli 1997 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken verzoeker een tijdelijke ambtsonthef-fing door schorsing bij ordemaatregel op te leggen voor de duur van vier maand met het oog op de afhandeling van de tuchtprocedure. In de uiteenzetting der feiten wordt verwezen naar de feiten van 22 februari 1997.

1.14. Op 9 september 1997 verschijnt verzoeker met zijn verdediger voor de directeur personeel en logistiek van de Groep Brabant-Brussel. Verzoeker legt bij het verhoor omstandige besluiten van de verdediging neer. Uit het proces-verbaal van verhoor blijkt dat verzoeker, onder meer, verklaart dat hij geen opmerkingen heeft aangaande de tuchtprocedure, dat de feiten niet gebeurd zijn zoals in het inleidend verslag vermeld, dat er geen sprake is van aanranding en dat er geen inbreuk is geweest.

1.15. Op 9 september 1997 richt de directeur personeel en logistiek van de Groep Brabant-Brussel een

nota aan verzoeker waarin hij stelt dat de hiernavolgende feiten, die verzoeker ten laste gelegd worden, bewezen zijn en aan verzoeker toe te schrijven :

"als lid van de rijkswacht, niet met dienst bevoelen, niet ten allen tijde en in alle omstandigheden bij te hebben gedragen tot de eerbiediging van de wet (Art 24/3 van de Wet van 27 Dec 73), door handtastelijkheden te hebben gepleegd op een vrouwelijk persoon, (...), tegen haar wil en door gebruik van licht geweld; misbruik te hebben gemaakt van uw hoedanigheid van rijkswachter (Art 24/3 2° van de Wet van 27 Dec 73) door op een onoordeelkundige en ongepaste manier gebruik te hebben gemaakt van uw hoedanigheid van rijkswachter, teneinde uw slachtoffer gemakkelijker te kunnen benaderen".

Hij is van mening dat de feiten dienen bestraft te worden met een sanctie hoger dan de blaam en besluit de onderzoeksraad te vatten, in toepassing van artikel 24/30 van de wet van 27 december 1973.

1.16. Op 5 november 1997 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken de tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel van verzoeker te verlengen voor een periode van vier maanden.

1.17. Op 12 november 1997 verschijnt verzoeker samen met zijn verdediger voor de onderzoeksraad. In het proces-verbaal van de hoorzitting wordt onder meer het volgende genoteerd :

"6. De korpscommandant van betrokkene, doet verslag van de ten laste gelegde feiten. Op vraag van de voorzitter betreffende de feiten van september 96, antwoordt de korpscommandant dat hij deze enkel ter titel van info opgenomen heeft in het adiëringsverslag. In dit dossier worden ze niet weerhouden, ze werden enkel opgenomen om een licht te werpen op de persoonlijkheid van betrokkene.

Rekening houdend met de vaststelling dat de adiëring steunt op een verwijzing naar de Commandant van de Rijkswacht om tuchtrechtelijk te worden gestraft bij toepassing van Art 24/40 van de statutaire wet (zie stuk 7 van het proceduredossier), antwoordt de korpscommandant op de vraag van een lid van de raad dat de feiten in alle geval tuchtrechte-

lijk kunnen behandeld worden, zelfs indien er geen verwijzing was op grond van Art 24/40 van de statutaire wet, aangezien daartoe de nodige gronden aanwezig waren.

Op vraag van een lid van de raad waarom betrokkene pas 5 maand na de feiten werd geschorst, verklaart de korpscommandant dat de rijkswachtoverheid weliswaar op 18 maart 1997 reeds kennis had van de feiten maar dat hijzelf gewacht heeft met de schorsing tot hij betrokkene persoonlijk had gehoord. Tussen het moment van de feiten en de schorsing heeft betrokkene actieve dienst gedaan.

Betreffende de kwalificatie van de feiten verklaart de korpscommandant dat het voor hem gaat over poging tot verkrachting daar er een begin van uitvoering was (handelen bij verrassing, het grijpen naar de panty's). Rekening houdend echter met de handelingen die betrokkene toegaf en met andere feiten uit het dossier, verklaart de korpscommandant zich akkoord met een omschrijving van de feiten als zijnde aanranding van de eerbaarheid. Volgens de korpscommandant moeten deze feiten als zeer ernstig worden beschouwd daar, zelfs indien de procureur ze niet als eigenlijke verkrachting kwalificeerde, betrokkene als rijkswachter het vertrouwen van het slachtoffer heeft gewekt en daarna hiervan misbruik heeft gemaakt om haar aan te randen; een dergelijk gedrag past niet als rijkswachter.

Hij stelt voor dat als straf het ontslag van ambtswege zou opgelegd worden.

In de hypothese dat de onderzoeksraad en/of de Minister van Binnenlandse Zaken besluiten dat een ontslag van ambtswege niet moet opgelegd worden, stelt de korpscommandant voor dat alleszins de volgende maatregel van inwendige orde moet getroffen worden : inzetverbod voor alle gerechtelijk(e) diensten omdat volgens hem betrokkene niet meer over voldoende objectiviteit beschikt wanneer hij een gerechtelijk onderzoek naar gelijkaardige feiten zal moeten uitvoeren.

Betrokkene antwoordt hierop dat hij in de periode vóór zijn schorsing een zaak van pedofilie met succes heeft behandeld.

7. De voorzitter nodigt de verdediging uit haar verweermiddelen naar voor te brengen (zie besluiten van de verdediging neergelegd ter zitting, stuk 36 van het proceduredossier).

Op vraag van een lid of YY hem afwees wanneer hij op de dijk zijn arm rond haar legde, antwoordt betrokkene dat zij inderdaad 'neen' zei en dan nog iets mompelde dat hij niet begreep. Op dat moment had hij het gevoel dat zij hem afwees.

Op vraag of hij, naar aanleiding van de feiten van september 1996, de door Cdt PITTEVILS gegeven verwijzing dat een dergelijk(e) houding niet paste voor een rijkswachter, de nodige lessen had getrokken,

antwoordt betrokkene dat hij de waarschuwing niet volledig kon bevatten daar de aangehaalde feiten niet zijn gebeurd zoals Cdt PITTEVILS ze opvatte";

1.18. Bij beschikking van 28 november 1997 verklaart de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dat de strafvordering in hoofde van verdachte met betrekking tot de aangehaalde tenlasteleggingen vervallen is door de verwijzing van het Openbaar Ministerie op 11 maart 1997 van betrokkene naar de Commandant van de Rijkswacht bij toepassing van artikel 24/40 van de wet van 27 december 1973, dat de burgerlijke partijstelling van 2 juni 1997 dientengevolge onontvankelijk is.

Op 1 december 1997 tekent de burgerlijke partij beroep aan tegen de beschikking van 28 november 1997.

1.19. Bij brief van 8 december 1997 meldt de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent aan de voorzitter van de onderzoeksraad dat bij beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 28 november 1997, overeenkomstig de vordering van de Procureur des Konings, vastgesteld werd dat de strafvordering vervallen is ingevolge de verwijzing naar de Commandant van de Rijkswacht. Hij zendt tevens een kopie van de uitspraak en voegt eraan toe dat hij, wanneer deze uitspraak kracht van gewijsde zal hebben gekregen, hij de voorzitter daarvan zal op de hoogte brengen.

1.20. Op 15 december 1997 verklaart het slachtoffer van de feiten van 22 februari 1997 zich bereid om aanwezig te zijn op de hoorzitting van de onderzoeksraad van 7 januari 1998.

1.21. Op 17 december 1997 vordert de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent dat het aan

het Hof, kamer van inbeschuldigingstelling, behage het hoger beroep van de burgerlijke partij tegen de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 28 november 1997, waarbij de strafveroordening vervallen werd verklaard, niet ontvankelijk te verklaren.

1.22. Op 7 januari 1998 heeft een tweede hoorzitting van de onderzoeksraad plaats. Het slachtoffer van de feiten van 22 februari 1997 wordt gehoord. De verklaring van het slachtoffer wordt gevoegd bij het proces-verbaal van de hoorzitting. De verdediging verwijst naar de besluiten die ze heeft neergelegd tijdens de hoorzitting van 12 november 1997.

1.23. Op 26 januari 1998 verleent de onderzoeksraad het volgende advies :

"A. Uiteenzetting van de feiten

WM LECLUYSE van de brigade AFFLIGEM heeft, niet met dienst bevolen, de volgende feiten gepleegd :

1. Feit 1

WM LECLUYSE heeft op 22 februari 1997 handtastelijkheden gepleegd op een vrouwelijk persoon tegen haar wil en door gebruik van licht geweld.

1.1. Overwegende dat de feiten bewezen zijn; dat de verdediging in het kader van de tuchtprocedure onterecht de feiten toeschrijft aan een gebrek aan communicatieve vaardigheden van betrokkene; dat uit het verhoor van WM LECLUYSE door de politie van OOSTENDE (proces-verbaal Nr. 1545, stuk 30 van het proceduredossier) duidelijk blijkt dat WM LECLUYSE niet kon misleid zijn door de houding die het meisje opzichts hem had aangenomen; dat hij toegeeft dat zij hem, nadat hij zijn hand op haar heup had gelegd, had afgewezen in de zin van 'nee, laat maar', waarop hij haar onmiddellijk 'heeft losgelaten'; dat dit erop wijst dat hij op dat ogenblik voldoende begrepen had dat het meisje niet verder inging op zijn toenaderingspogingen;

dat WM LECLUYSE bevestigt dat hij bleef geloven in een avontuurtje, hoewel hij zelf stelt dat 'zij daar zelf geen enkele aanleiding toe gaf';

dat WM LECLUYSE met het oog hierop naar het 'bosje' is gereden, door de kleine paadjes, tot het schuilhokje; dat hij uiteindelijk uit zijn voertuig is gestapt met de bedoeling 'haar te versieren';

dat WM LECLUYSE het initiatief nam om het meisje vast te nemen; dat zelfs wanneer het struikelen en het terechtkomen op de grond nog het gevolg zouden kunnen zijn van het evenwichtsverlies van partijen, de daarop volgende reactie van WM LECLUYSE, waarbij hij in kniezit bovenop het lichaam van het meisje terechtkwam, het gevolg is van een doelbewuste handeling van WM LECLUYSE;

dat WM LECLUYSE verklaarde dat het meisje begon te roepen en te schreeuwen; dat hij er niettemin in slaagde, toen ze onder hem lag, tegen haar wil in, haar panty's af te trekken tot kniehoogte;

dat de materialiteit van de feiten derhalve vaststaat daar de verdediging geen doorslaggevende argumenten aanhaalt die afbreuk doen aan de verklaringen van WM LECLUYSE tijdens het gerechtelijk onderzoek;

dat het tevens vaststaat dat deze zijn geschied met licht geweld en tegen de wil in van het slachtoffer.

1.2. Overwegende dat de beschouwingen, die door de verdediging worden aangevoerd op grond van het schrijven van Dr. K. RINGOET niet relevant zijn daar de omstandigheden van de kennismaking totaal niet 'troebel' waren, zoals omschreven door Dr. K. RINGOET; dat diens appreciatie naar de feiten toe derhalve niet dienend is, temeer daar deze bevoegdheid met betrekking tot het bestaan van de tenlastelegging uitsluitend toekomt aan de onderzoeksraad.

1.3. Overwegende dat het arrest van het Hof van Cassatie van 07-01-1997 (R.W., 1997-98, 116) aan deze beschouwingen geen afbreuk doet; dat de motieven van dit arrest betrekking hebben op de strafrechtelijke draagwijdte van het in het arrest besproken misdrijf, hetgeen verschillend is van het tuchtrechtelijk feit omschreven onder de tenlastelegging 1.

Om deze redenen, oordeelt de raad, bij stemming, dat Feit 1 bewezen is.

2. Feit 2

WM LECLUYSE heeft op een onoordeelkundige en ongepaste manier gebruik gemaakt van zijn hoedanigheid van rijkswachter, teneinde het

slachtoffer, waarvan sprake onder Feit 1, gemakkelijker te kunnen benaderen.

2.1. Overwegende dat vaststaat dat WM LECLUYSE reeds bij de eerste contacten met YY zijn hoedanigheid van rijkswachter kenbaar heeft gemaakt; dat YY ook ter hoorzitting van de onderzoeksraad bevestigde dat hij het bestaan van deze hoedanigheid ondersteunde door het vertonen van een kaart.

2.2. Overwegende dat terecht mag aangenomen worden dat, ingevolge deze hoedanigheid, bij YY een rechtmatig vertrouwen was tot stand gekomen; dat de feiten omschreven onder de tenlastelegging 1 -die bewezen zijn- aantonen dat dit vertrouwen werd beschaamd.

2.3. Overwegende dat er geen enkel aanvaardbaar motief voorhanden is dat WM LECLUYSE zich op het ogenblik van de feiten beroepshalve als rijkswachter moest bekendmaken; dat hij na deze identificatie geen enkele daad heeft gesteld eigen aan deze functie; dat het duidelijk is dat hij hierbij uitsluitend heeft gehandeld om YY gemakkelijker te kunnen benaderen.

Om deze redenen,
oordeelt de raad, bij stemming, dat Feit 2 bewezen is.

B. Tenlastelegging aan WM LECLUYSE

Overwegende dat de motieven voor het bestaan van de feiten eveneens gelden voor hun tenlastelegging aan WM LECLUYSE;

dat de onderzoeksraad zich bovendien aansluit bij de motivering terzake van de korpscommandant bij punt 3.5. van zijn adiëeringsverslag (stuk 24 van het proceduredossier);

oordeelt de raad, bij stemming, dat de Feiten 1 en 2 ten laste gelegd worden aan WM LECLUYSE.

C. Omschrijving van de feiten

1. Wat de waardigheid van het ambt betreft

1.1. Feit 1

Overwegende dat de uitvoeringsregels van de dienst voor de personeelsleden van de Rijkswacht vastgesteld zijn bij de Wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de Rijkswacht, inzonderheid bij Art 24/3.

Overwegende dat de goede werking van de Rijkswacht en het welslagen van haar acties vereisen dat haar personeelsleden de deontologische plichten en waarden inherent aan hun staat onvoorwaardelijk naleven;

dat onder die waarden de integriteit, de onpartijdigheid en de onkreukbaarheid als essentiële deontologische normen worden bestempeld;

dat het rijkswachtpersoneel erop gewezen werd dat zij hun houding en gedrag, zowel in de uitoefening van hun ambt als daarbuiten, permanent moeten afstemmen op deze essentiële normen en er zorg moeten voor dragen dat zij nooit aanleiding geven tot enige dubbelzinnigheid op dat vlak (Onderrichting van de Commandant van de Rijkswacht Nr. DPB/069 DK 671 van 15 maart 1993);

dat WM LECLUYSE bekleed is met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten onder meer moet toezien op de naleving van de politiewetten en verordeningen, de voorkoming van misdrijven en de bescherming van personen en goederen (Wet van 5 augustus 1992, Art 3 en 14);

dat WM LECLUYSE tevens bekleed is met de hoedanigheid van agent van gerechtelijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten onder meer tot taak heeft de misdaden, de wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid (Wet van 5 augustus 1992, Art 3 en 15);

dat het plegen van handtastelijkheden op een vrouwelijk persoon tegen haar wil en door gebruik van licht geweld op zich afbreuk doet aan de morele en fysieke integriteit, van deze persoon en in de gegeven omstandigheden zelfs als handelingen met het oog op een geslachtsdaad tegen de wil van het slachtoffer konden opgevat worden;

dat dergelijk dubbelzinnig gedrag in het privé-leven op het vlak van de integriteit, zelfs zonder het bewijs van een poging tot verkrachting of een aanranding van de eerbhaarheid, niet aanvaardbaar is in hoofde van een politieambtenaar, bekleed met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke en gerechtelijke politie, en als dusdanig belast met het voorkomen, doen ophouden en het zonodig vaststellen en onderzoeken van misdrijven tegen de integriteit van de personen en tegen de openbare zedelijkheid.

1.2. Feit 2

Overwegende dat het winnen van het vertrouwen van een persoon aan de hand van de hoedanigheid van politieambtenaar op zich laakbaar is zo achteraf dit vertrouwen beschaamd wordt;

dat dit zelfs geldt in het privé-leven zo de burger ook maar de indruk kan hebben of krijgen dat de personeelsleden van de rijkswacht, ook binnen de dienst, niet te vertrouwen zijn;

dat dit in de gegeven omstandigheden duidelijk het geval was;

1.3. Besluit

Om voornoemde redenen oordeelt de onderzoeksraad dat WM LECLUYSE, door zijn gedrag, niet alleen zijn waardigheid als persoon en als rijkswachter in het gedrang bracht, maar ook de faam van de ganse rijkswacht;

dat WM LECLUYSE derhalve tekort is geschoten in zijn ambtsplichten en afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van het ambt;

dat, om deze redenen, het gedrag van WM LECLUYSE strijdig is met de statutaire wet, inzonderheid :

- artikel 24/2, § 2 dat bepaalt dat de personeelsleden zich gedragen naar de richtlijnen die in het belang van de dienst worden gegeven
- artikel 24/3 dat bepaalt dat zij ten allen tijde en in alle omstandigheden bijdragen tot de eerbiediging van de wet;

oordeelt de raad, bij stemming, dat de Feiten 1 en 2 een tuchtvergriep uitmaken.

2. Wat de ernst van de tekortkomingen betreft

- 2.1. In functie van de beslissing tot verwijzing
- Overwegende dat een beslissing tot verwijzing door het Openbaar Ministerie bij toepassing van Art 24/40 van de statutaire wet, niet belet dat de tuchtoverheid eveneens haar eigen bevoegdheid uitoefent;
- dat de overwegingen die een beslissing tot verwijzing kunnen dragen, zich situeren in

een ruime maatschappelijke context waarbij rekening wordt gehouden met tal van factoren, waaronder een bekentenis, de relatief geringe morele en/of lichamelijke schade, de bevoegdheden van de tuchtoverheden van de rijkswacht, ...;

dat het Openbaar Ministerie bij de verwijzing van WM LECLUYSE de volgende motivering vermeldt : 'mijn zorg omtrent de blijvende ongezonde geestesgesteldheid van betrokkene, die dan nog gebruik maakt van zijn statuut van rijkswachter om zijn slachtoffers gemakkelijk te kunnen benaderen'.

2.2. In functie van de concrete omstandigheden en de persoon van WM LECLUYSE

2.2.1. Overwegende dat WM LECLUYSE het voorwerp uitmaakte van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot handelingen tegenover een vrouwelijk persoon in de nacht van 6 op 7 september 1996;

dat dit onderzoek op 4 november 1996 afgesloten wordt door Kapt PITTEVILS met het besluit dat geen strafbare feiten gepleegd zijn en dat hij WM LECLUYSE erop gewezen heeft dat zijn houding niet past voor een rijkswachter en zeker, in het huidige klimaat van onrust en verdwijningen, dient vermeden te worden;

dat WM LECLUYSE derhalve tot plicht had om, meer nog dan eender wie, alles in het werk te stellen om elke dubbelzinnige houding ten opzichte van vrouwen te vermijden;

dat zelfs een mogelijk ter hoorzitting verkeerde inschatting van de feiten door Kapt PITTEVILS, zoals voorgehouden door WM LECLUYSE, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat WM LECLUYSE een 'verwittigd man' was.

2.2.2. Overwegende dat de verdediging verklaart dat WM LECLUYSE het meisje op de grond geduwd heeft, zonder geweld, om haar te liefkozen en met haar te praten;

dat geen enkel(e) element in het proceduredossier toelaat om dergelijk besluit te formuleren; dat het verlies van het evenwicht alleszins te wijten was aan de handelingen van WM LECLUYSE, en dat, gezien de plaats en de snelheid van het gebeuren, de afwezigheid van verzet niet kan geïnterpreteerd worden als

een vorm van stilzwijgende toestemming om wat te flirten.

2.3. Besluit

Overwegende dat de rijkswacht als nationale politiedienst een specifieke rol te vervullen heeft, meer bepaald de goede werking van de instellingen van een democratische staat, zodat de overheid de mogelijkheid moet hebben de integrale integriteit te vrijwaren van dit korps;

dat het vertrouwen dat de overheid stelt in haar politieambtenaar en het vertrouwen dat de rijkswacht naar haar klanten moet uitstralen volledig teloorgaat zo men niet blindelings en zonder twijfel op de integriteit van de personeelsleden mag vertrouwen;

dat het gedrang van WM LECLUYSE, gelet op de beschouwingen van onderhavig advies, van die aard is dat de voor een lid van de rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren ging in hoofde van WM LECLUYSE;

oordeelt de raad, bij stemming, dat de tuchtvergrijpen in hun geheel bijzonder ernstig zijn.

D. De voorgestelde straf

Rekening houdend, inzonderheid, met onze beschouwingen bij punt C van onderhavig advies; dat zelfs een goede wijze van dienen, zoals aangetoond door de verdediging, en een blanco tuchtverleden in de gegeven omstandigheden geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de overheid en de burger geen vertrouwen meer kunnen stellen in deze politieambtenaar, oordeelt de raad bij stemming, dat een ontslag van ambtswege moet opgelegd worden".

1.24. Op 11 maart 1998 zendt de Minister van Binnenlandse Zaken de volgende nota met betrekking tot de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege aan de Commandant van de Rijkswacht :

"ONDERWERP : Definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege
Betreft : W a c h t m e e s t e r L E C L U Y S E
(452606949 - Bde AFFLIGEM)
Referte : 1. Wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid de artikelen 24/13 § 1, 7°;
24/20 § 1; 24/24 § 1, al 2;
30-4°; 33 § 1 en § 2-2°

2. Koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid artikel 36
 3. Advies Nr 97/042/N van 26-01-1998 van de Onderzoeksraad voor het rijkswachtpersoneel, Nederlands-talige Kamer
1. Ik heb kennis genomen van de feiten uiteengezet voor de onderzoeksraad en de tenlasteleggingen hiervan aan Wachtmeester LECLUYSE, meer bepaald :
 - Feit 1
WM LECLUYSE heeft op 22 februari 1997 handtastelijkheden gepleegd op een vrouwelijk persoon tegen haar wil en door gebruik van licht geweld.
 - Feit 2
WM LECLUYSE heeft op een onoordeelkundige en ongepaste manier gebruik gemaakt van zijn hoedanigheid van rijkswachter, teneinde het slachtoffer, waarvan sprake onder Feit 1, gemakkelijker te kunnen benaderen.
 2. Tevens heb ik kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten. Ik ben, zoals de onderzoeksraad in zijn advies stelt, eveneens van oordeel dat de door betrokkene gepleegde feiten in hun geheel bijzonder ernstige tuchtvergrijpen uitmaken.
 3. Bijgevolg, wegens de redenen vermeld in het advies van de onderzoeksraad, leg ik Wachtmeester LECLUYSE de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op".

Dit is de bestreden handeling.

1.25. Op 10 april 1998 doet de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent uitspraak met betrekking tot het hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 28 november 1997. De Kamer van Inbeschuldigingstelling verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond, doet de bestreden beschikking teniet, stelt vast dat de strafvordering niet is verval-
len door de verwijzing naar de Commandant van de Rijkswacht, zegt voor recht dat de onderzoeksrechter te Brugge door de burgerlijke partijstelling is geadieerd, verwijst dienvolgens de zaak naar de onderzoeksrechter

te Brugge teneinde hem toe te laten terzake een gerechtelijk strafonderzoek in te stellen;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft dat verzoeker als middel de schending aanvoert van het "tuchtstatuut van het beroepspersoneel van het operationeel korps van de rijkswacht"; dat hij zijn middel expliciteert als volgt :

"In casu werd de bestreden beslissing (welke de redenen van het advies van de onderzoeksraad overneemt) genomen onder verwijzing naar een vroeger tuchtdossier, dat zonder gevolg was gerangschikt :

'Overwegende dat WM LECLUYSE het voorwerp uitmaakte van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot handelingen tegenover een vrouwelijk persoon in de nacht van 6 op 7 september 1996'; (zie p. 5 van het advies van de onderzoeksraad).

De onderzoeksraad hanteert dit vroeger dossier uitdrukkelijk om de ernst van de feiten aan te tonen, en om te verantwoorden dat verzoeker reeds een 'verwittigd' man zou geweest zijn (hoewel de betrokken feiten noch strafrechtelijke, noch tuchtrechtelijke vergrijpen bleken te zijn ?).

Het staat derhalve vast dat de onderzoeksraad zonder deze feiten van de nacht van 6 op 7 september niet tot hetzelfde advies zou gekomen zijn.

Nochtans besliste de tuchtoverheid op 7 februari 1997, gelet op het voorafgaand onderzoek uitgevoerd door de commandant van de brigade Affligem, deze zaak

te klasseren zonder gevolg, en geen tuchtprocedure te starten.

De onderzoeksraad vermocht derhalve geen acht meer te slaan op deze feiten.

Het tuchtstatuut is dienaangaande duidelijk.

Zo een tuchtdossier, dat zonder gevolg werd gerangschikt, gedurende drie jaar bewaard wordt in het persoonlijk dossier van de betrokkene, is dit enkel om te kunnen vaststellen dat de feiten wel degelijk op tuchtgebied zijn onderzocht. Een verwijzing naar de feitelijke gegevens van een dergelijk dossier in een latere tuchtprocedure t.a.v. andere feiten, is niet meer mogelijk.

Vermits vaststaat uit de eigen motivering dat de adviesraad zonder de gegevens van dit zonder gevolg gerangschikte dossier niet tot hetzelfde advies zou gekomen zijn, en de minister, die de redenen van de adviesraad tot de zijne maakt, bijgevolg niet tot dezelfde beslissing, is ook dit middel ernstig.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"2.2.1. Analyse van het tweede middel.

Schending van het tuchtstatuut van het beroepspersoneel van het operationeel korps van de rijkswacht doordat de bestreden beslissing (welke de redenen van het advies van de onderzoeksraad overneemt) genomen is onder verwijzing naar een vroeger tuchtdossier, dat zonder gevolg werd gerangschikt, terwijl de onderzoeksraad hierop geen acht meer mocht slaan.

2.2.2. Bespreking en weerlegging van het tweede middel.

2.2.2.1. Wanneer de verzoekende partij stelt dat een tuchtdossier dat gedurende drie jaar bewaard wordt in het persoonlijk dossier enkel kan dienen om te kunnen vaststellen dat de feiten wel degelijk op tuchtgebied zijn onderzocht, doch dat naar deze feitelijke gegevens niet meer mag worden verwezen in een latere tuchtprocedure naar aanleiding van andere feiten, faalt haar redenering in rechte.

Vooreerst wenst de verwerende partij op te merken dat de verzoekende partij een beëindigd voorafgaand onderzoek verwacht met de doorhaling van de tuchtstraf, zoals voorzien in artikel 24/39, lid 2 G 10.

Het is enkel een doorgehaalde tuchtstraf die belet dat er in bepaalde situaties nog rekening mee wordt gehouden. Evenwel belet zelfs een doorgehaalde tuchtstraf niet dat de tuchtoverheid rekening houdt met de feiten die de aanleiding zijn geweest tot de doorgehaalde tuchtstraf om te oordelen dat het betrokken personeelslid volhardt in zijn laakbaar gedrag en om voor de nieuwe feiten, die gelijkaardig zijn aan deze die hebben geleid tot de doorgehaalde

straf, een strengere dan de doorgehaalde straf op te leggen (SAROT, J., Précis de fonction publique, Brussel, Bruylant, 1994, nr. 724 i.f.).

2.2.2.2. Hier betreft het evenwel geen doorgehaalde tuchtstraf. Het gaat hier om gelijkaardige feiten die door de gerechtelijke overheid zijn medegedeeld aan de rijkswachtoverheid (adm. doss., stuk 6, schrijven van de heer procureur des Konings te Brussel d.d. 30 december 1996) en die aanleiding hebben gegeven tot een voorafgaand onderzoek. Het feit dat er geen tuchtrechtelijke procedure is gevolgd, hoewel er werd geoordeeld dat dergelijke houding niet past voor een rijkswachter, is enkel te wijten aan het feit dat de bevoegde rijkswachtoverheden het gebeuren (éénmalig) door de vingers hebben gezien wegens de afwezigheid van kwaadwillige intenties en strafbare feiten (adm. doss., stuk 6, nota Nr Dit Ops/320/M van 4 november 1996).

Wanneer uit de lezing van het administratief dossier besloten moet worden dat zo mogelijk vroegere verdenkingen in acht werden genomen om de strafmaat te bepalen, zulks niet tot de onwettigheid van de bestreden tuchtstraf moet doen concluderen, wanneer die verdenkingen maar één element onder de vele vormen die voor het bepalen van de strafmaat te berde werden gebracht en wanneer die verdenkingen een minimum van ernst vertoonden (R.v.St., nr. 40.160, LEDENS, 27 augustus 1992). Zo is in casu geschied (overweging 2.2.1., adm. doss. stuk 2/41).

2.2.2.3. Het middel is niet ernstig";

2.1.3.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert dat de bestreden ontslagbeslissing gesteund is op gegevens ("feiten") die rechtens niet in aanmerking konden worden genomen om er de bestreden beslissing op te steunen of om de strafmaat te bepalen; dat hij aldus verwijst naar de materiële motiveringsplicht;

2.1.3.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt - en overigens niet wordt betwist - dat het advies van de onderzoeksraad van 26 januari 1998 mede gesteund is op een beoordeling van de feiten van 7 september 1996 die strafrechtelijk werden geseponeerd en waarvoor geen tuchtprocedure werd gestart; dat met betrekking tot de "ernst van de tekortkomingen", de onderzoeksraad in zijn advies, onder meer, het volgende stelt :

"2.2.1. Overwegende dat WM LECLUYSE het voorwerp uitmaakte van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot handelingen tegenover een vrouwelijk persoon in de nacht van 6 op 7 september 1996;

dat dit onderzoek op 4 november 1996 afgesloten wordt door Kapt PITTEVILS met het besluit dat geen strafbare feiten gepleegd zijn en dat hij WM LECLUYSE erop gewezen heeft dat zijn houding niet past voor een rijkswachter en zeker, in het huidige klimaat van onrust en verdwijningen, dient vermeden te worden;

dat WM LECLUYSE derhalve tot plicht had om, meer nog dan eender wie, alles in het werk te stellen om elke dubbelzinnige houding ten opzichte van vrouwen te vermijden;

dat zelfs een mogelijk ter hoorzitting verkeerde inschatting van de feiten door Kapt PITTEVILS, zoals voorgehouden door WM LECLUYSE, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat WM LECLUYSE een 'verwittigd man' was.";

2.1.3.3. Overwegende dat de vraag rijst of de onderzoeksraad nog rekening mocht houden met de handelingen van 7 september 1996 bij de beoordeling van de ernst van de aan verzoeker verweten tekortkomingen; dat, in tegenstelling met wat de onderzoeksraad in zijn advies stelt, het "voorafgaand onderzoek met betrekking tot handelingen tegenover een vrouwelijk persoon in de nacht van 6 op 7 september 1996" niet werd afgesloten op 4 november 1996 door kapitein PITTEVILS; dat het verslag van 4 november 1996 van kapitein-commandant PITTEVILS door hem - blijkbaar op eigen initiatief - naar de commandant van het district Asse werd toegezonden alvorens het echte voorafgaand onderzoek in de zin van artikel 24/26, § 1, van de wet van 27 december 1973 werd gestart; dat het voorafgaand onderzoek na de nota van kapitein-commandant PITTEVILS van 4 november 1996 immers met een nota van 18 november 1996 door majoor UYTTERSROT, directeur personeel en logistiek van het district Asse, werd opgedragen aan adjudant VAN INGELGEM, brigadecommandant van de brigade Affligem; dat de brigadecommandant van Affligem met een nota van 5 februari 1997 bij de directeur personeel en logistiek

van het district Asse verslag uitbrengt over het voorafgaand onderzoek; dat hij van oordeel is dat verzoeker "in dit geval te goeder trouw heeft gehandeld" en dat hij als brigadecommandant nog geen tucht- of andere problemen met verzoeker heeft gehad; dat hij voorstelt om geen tuchtprocedure op te starten tegenover verzoeker gezien hij "mijns inziens de waarheid spreekt en te goeder trouw heeft gehandeld"; dat in de bijgevoegde verklaring van 5 februari 1997 verzoeker, onder meer, stelt dat hij "zeker geen kwaadwillige intenties had toen (hij) het meisje (heeft) aangesproken" en dat hij "alleszins niet op meisjesjacht was"; dat, met een nota van 7 februari 1997 de directeur personeel en logistiek van het district Asse aan verzoeker meldt dat hij, gelet op het voorgaand onderzoek, heeft beslist de zaak te klasseren zonder gevolg en er dus geen tuchtprocedure zal gestart worden; dat het derhalve majoor UYTTERSROT, directeur personeel en logistiek van het district Asse is, die op 7 februari 1997 het voorafgaand onderzoek afsluit met een beslissing tot klassering zonder gevolg; dat verzoeker een zogenaamd "verwittigd man" was - zoals de onderzoeksraad voorhoudt - dus geenszins blijkt uit de handeling waarmee het voorafgaand onderzoek werd afgesloten; dat het feit dat de onderzoeksraad in zijn advies verzoeker na de gebeurtenissen van 7 september 1996 als een "verwittigd man" beschouwt, kennelijk van invloed is geweest bij het advies dat de onderzoeksraad met betrekking tot de "ernst van de tekortkomingen" heeft uitgebracht; dat er dan ook kan worden aangenomen dat het uitgebracht advies mogelijkerwijze niet even streng zou geweest zijn indien de onderzoeksraad geen rekening had gehouden met dit "verwittigd" zijn van verzoeker; dat de gebeurtenissen van 7 september 1996 dan ook de strafmaat mede bepaald lijken te hebben;

2.1.3.4. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de onderzoeksraad geen rekening meer mocht houden met de

feiten van 7 september 1996, aangezien de tuchtoverheid, gelet op het voorafgaand onderzoek, op 7 februari 1997 besliste de zaak zonder gevolg te klasseren en geen tuchtprocedure te starten; dat verzoeker stelt dat, zo een tuchtdossier, dat zonder gevolg werd gerangschikt, gedurende drie jaar bewaard wordt in het persoonlijk dossier van de betrokkene, dit enkel is om te kunnen vaststellen dat de feiten wel degelijk op tuchtgebied zijn onderzocht, dat een verwijzing naar de feitelijke gegevens van een dergelijk dossier in een latere tuchtprocedure ten aanzien van andere feiten niet meer mogelijk is; dat de verwerende partij in dit verband opmerkt dat de redenering van verzoeker faalt in rechte; dat zij erop wijst dat verzoeker een beëindigd voorafgaand onderzoek verwacht met de doorhaling van de tuchtstraf zoals voorzien in artikel 24/39 van de wet van 27 december 1973; dat het enkel een doorgehaalde tuchtstraf is die belet dat er in bepaalde situaties nog rekening mee wordt gehouden; dat met verwijzing naar rechtsleer de verwerende partij stelt dat zelfs een doorgehaalde tuchtstraf niet belet dat de tuchtoverheid rekening houdt met de feiten die de aanleiding zijn geweest tot de doorgehaalde tuchtstraf om te oordelen dat het betrokken personeelslid volhardt in zijn laakbaar gedrag en om voor de nieuwe feiten, die gelijkaardig zijn aan deze die hebben geleid tot de doorgehaalde straf, een strengere dan de doorgehaalde straf op te leggen;

2.1.3.5. Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat het in casu evenwel geen doorgehaalde tuchtstraf betreft; dat zij stelt dat de feiten van 22 februari 1997 die uiteindelijk tot de bestreden ontslagbeslissing hebben geleid, "gelijkaardige feiten" zijn als deze die plaatsvonden op 7 september 1996; dat deze conclusie voorbarig is; dat de feiten van 7 september 1996 in het aanvankelijk proces-verbaal van dezelfde dag en in het navolgend proces-verbaal van

19 september 1996 omschreven worden als "verdachte handelingen"; dat kapitein-commandant PITTEVILS van het district Brugge in zijn nota van 4 november 1996 besluit dat verzoeker geen "kwaadwillige intenties had", dat het duidelijk is dat verzoeker "op 'meisjesjacht' was na zijn mislukte uitstap", dat "er geen strafbare feiten zijn gepleegd", dat "dergelijke houding niet past voor een rijkswachter en zeker, in het huidige klimaat van onrust en verdwijningen, dient vermeden te worden"; dat in de nota van 5 februari 1997 de commandant van de brigade Affligem verslag uitbrengt over het voorafgaand onderzoek dat hij heeft uitgevoerd; dat hij tot andere conclusies komt; dat hij meent, na een "diepgaand gesprek" met verzoeker, dat verzoeker de waarheid spreekt en te goeder trouw heeft gehandeld, zodat hij voorstelt om geen tuchtprocedure op te starten; dat op grond van dit voorafgaand onderzoek de directeur personeel en logistiek van het district Asse beslist de zaak te klasseren zonder gevolg en dus geen tuchtprocedure te starten; dat de feiten van 22 februari 1997 daarentegen gans anders worden omschreven; dat in de aangifte van dezelfde dag van de betrokken jonge vrouw sprake is van "poging tot verkrachting"; dat in de brief van de Procureur des Konings te Brugge van 18 maart 1997 wordt gesteld dat verzoeker wordt verdacht van "poging tot verkrachting"; dat in de brief van de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Gent van 8 april 1997 wordt gesteld dat verzoeker "verdacht (wordt) van zedenfeiten"; dat in het proces-verbaal van burgerlijke partijstelling van 2 juni 1997 sprake is van "opzettelijke slagen en verwondingen, aanranding der eerbaarheid, poging tot verkrachting"; dat in het inleidend verslag van 12 juni 1997 de eerste tuchtinbreuk omschreven wordt als "handtastelijkheden op een vrouwelijk persoon tegen diens wil"; dat in de beslissing van de korpscommandant van 9 september 1997 en in zijn nota van 12 september 1997, waarmede hij de onderzoeksraad adieert, sprake is van "handtastelijkheden op een vrouwelijk persoon (...)

tegen haar wil en door gebruik van licht geweld"; dat ook in het eindadvies van de onderzoeksraad van 26 januari 1998 en in de bestreden ontslagbeslissing van 11 maart 1998, met betrekking tot feit 1, sprake is van "handtastelijkheden op een vrouwelijk persoon tegen haar wil en door gebruik van licht geweld"; dat er dan ook een onmiskenbaar onderscheid blijkt te zijn tussen de feiten van 7 september 1996 en deze van 22 februari 1997; dat de feiten van 7 september 1996 volgens een mededeling van 30 december 1996 geseponeerd werden door de Procureur des Konings te Brugge; dat ze volgens het oordeel van kapitein-commandant PITTEVILS van 4 november 1996 geen strafbare feiten zouden zijn en niet het voorwerp waren van een tuchtprocedure; dat de feiten van 22 februari 1997 daarentegen aanvankelijk wel werden geseponeerd door de Procureur des Konings te Brugge en verwezen naar de Commandant van de Rijkswacht om tucht-rechtelijk te worden gestraft; dat de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge op 28 november 1997 van oordeel was dat de strafvordering vervallen is, maar in beroep de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent op 10 april 1998 geoordeeld heeft dat de strafvordering niet is vervallen en ze de zaak verwezen heeft naar de onderzoeksrechter te Brugge teneinde hem toe te laten terzake een gerechtelijk strafonderzoek in te stellen; dat in dergelijke omstandigheden de feiten niet als "gelijkaardig" kunnen beshouwd worden;

2.1.3.6. Overwegende dat de feiten van 7 september 1996, niet in aanmerking blijken te kunnen worden genomen door de onderzoeksraad om bij de beoordeling van de feiten van 22 februari 1997 de "ernst van de tekortkomingen" te bepalen; dat de feiten van het, zowel strafrechtelijk als tuchtrechtelijk, zonder gevolg gerangschikte dossier dan ook door de onderzoeksraad ten onrechte in aanmerking lijken te zijn genomen bij het bepalen van de strafmaat; dat het middel ernstig is;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vermelde voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel mee voor verzoeker.

Vooreerst lijdt verzoeker een aanzienlijk moreel nadeel, gepaard gaande met de schande en de oneer, welke onlosmakelijk verbonden is met het ontslag van ambtswege.

Verzoeker lijdt evenwel evenzeer een aanzienlijk materieel nadeel.

De sanctie verbreekt immers definitief de verhouding tussen partijen, hetgeen betekent dat verzoeker zonder werk en zonder inkomsten valt. Bovendien zal verzoeker alleszins nooit meer in dienst kunnen treden bij de rijkswacht.

Uw Raad oordeelde reeds terecht dat de tuchtstraf van de afzetting, behoudens bijzondere omstandigheden, uit zichzelf het gevaar inhield van een moeilijk te herstellen nadeel, wat zowel verband houdt met de schandvlek welke zij meebrengt, als met de moeilijkheden inzake reclassering die eruit voortvloeien (vgl. R.v.S., arrest nr. 43.741 dd. 7 juli 1993).

De sanctie maakt het verzoeker evenwel bovendien zo goed als onmogelijk om nog in dienst te treden bij om het even welk politiekorps.

Dienaangaande dient aangestipt dat verzoeker geslaagd was in de geschiktheids- en selectieproeven van de Westvlaamse Politieschool, waarbij hij werd opgenomen in de bovenlokale werfreserve die de deze politieschool ter beschikking houdt van gemeenten met vacatures. Met het desbetreffende getuigschrift kon verzoeker zijn kandidatuur voor een openstaande betrekking bij de gemeentepolitie laten gelden gedurende drie jaar.

Ingevolge de sanctie 'ontslag van ambtswege' is het verzoeker evenwel onmogelijk zijn kandidatuur te stellen bij enig politiekorps. Wanneer deze sanctie door de Raad zal vernietigd worden, zal evenwel naar alle waarschijnlijkheid de geldigheidsduur van het voormelde door verzoeker behaalde brevet verstreken zijn. Bij gebreke aan schorsing van de tenuitvoerlegging lijdt verzoeker dan ook onbetwistbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Vooreerst kan hij zich gedurende de duur van de annulatieprocedure geen kandidaat stellen voor een betrekking bij enig politiekorps. Anderzijds zal na

afloop van de annulatieprocedure de geldigheidsduur van het door hem behaalde brevet verstreken zijn.

Ten slotte dient vastgesteld dat de opgelegde sanctie het verzoeker in elk geval uiterst moeilijk maakt om enige andere betrekking te vinden. Telkens opnieuw wordt verzoeker immers geconfronteerd met de vraag waarom hij de rijkswacht (moeten) verlaten heeft, waarbij zijn kansen om een betrekking te vinden telkens opnieuw gehypothekeerd blijken door de opgelegd sanctie.

Wanneer de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen, zonder voorafgaandelijke schorsing, zou dit bijgevolg betekenen dat verzoeker intussen onmogelijk om het even welke interessante betrekking zou kunnen vinden.";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen erkent dat zij over geen gegevens beschikt die er op wijzen dat er in casu bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die afbreuk doen aan het bijna vanzelfsprekend moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege van een rijkswachter met zich meebrengt; dat zij verwijst naar de arresten DE MUNTER, nr. 48.288, van 27 juni 1994, en RASSCHAERT, nr. 51.615, van 13 februari 1995;

2.2.3. Overwegende dat, behoudens bijzondere omstandigheden die in casu niet voorhanden blijken te zijn, de sanctie van het ontslag van ambtswege op de betrokkene een dusdanig odium legt, dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel"; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing Nr B7/GW/B-18157/98/D-41 van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 1998, waarbij verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege werd opgelegd".

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf oktober 1900 achtennegentig, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.